

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εβδομος ο χρόνος είναι
Κι' έδρα πάλιν αϊ 'Αθῆναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενηντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο 'Ρωμῆς τήν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξοπνάδα — κι' όποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητῆς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχωμει,
καί σ' αὐτῶν 'Αθηνῶν τήν πόλιν — καί εἰς τήν ἄλλοδαπήν,
καί εἰς τήν 'Ελλάδα ὅλην — δίγως νάζιζα κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καί μόνο.

γιά τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καί 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρα δέν δίδει — θά τόν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καί συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιά τή σάρα καί τή μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ 'Απριλ' εἰκοδιμία
καί ἀνοίγουν τὰ μνημεῖα.

Τρακόδα τριάντα κι' έννιά,
λαμπάδες, κουλούριας, ἄρνιά.

Ἡ μεγάλη Πάσχαλῃ
με θεότρελλὰ φίλῃ.

Ἀνάστασις, Ἀνάστασις, ὁ 'Αδης ένικήθη,
κι' ἐκ τῆς χαρᾶς ἡλάλαξαν τῶν εὐσεβῶν τὰ πλῆθη.
Μαζὶ με τὴν Ἀνάστασι, ποῦ κτίζουνε φωληαῖς
ἀγάπαις ἀνδονόστομας 'στῆς τριανταφυλλιαῖς,
καί τῆς Σοφίας γίνονται τὰ ξακουστά βαπτήσια,
καί σκούζουν ὅλ' οἱ 'Ελλήνες «ψυχὴ μου 'στὰ Πα-
[τήσια]».

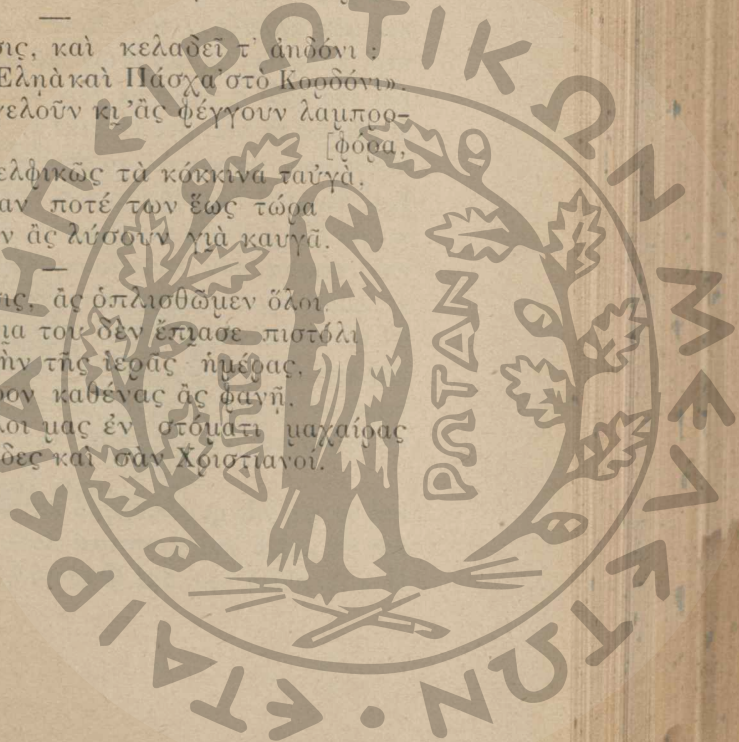
Τῆς 'Εκκλησιᾶς τὸ σήμαντρο χαρούμενο κυτῖᾷ
κι' ἐλπίδες μέσ' ὅτ' ἀστήθην μας χουσόφτεραις σκορπᾷ.
Καθένας μιὰ παρηγοριά 'στὴν βάπτισί της βλέπει,
τὴν χαιρετοῦν καί τὰ μωρὰ μ' ὀλόχρυσαι κεράκια,
κι' ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, κουμπάρος ὅπως πρέπει,
πετᾷ 'στοὺς ὑπηκόους του εἰκοσιπενταράκια.

Ἀνάστασις, Ἀνάστασις, χουσιῇ φωτοχυσία,
ὁ 'Αγγελος ἐκύλισε τὸν λίθον τοῦ μνημείου...
πολύς ὁ μόσχος σήμερα κι' ἡ τράπεζα πλουσία,
χοροπνδούν κι' οἱ ποντικοὶ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου,
καί τὰ ρουσφέτια μπόλικά ὁ Θεοδώρης μοιράζει
νά λείψουν τὰ παράπονα καί τὸ πολὺ μαράζι.

Λαμπάδες Ἀναστάσεως σπκόνονται ἕψηλά,
ἐξ οὐρανῶν ἀκούεται Ἀγγέλων μουσική...
αὐτοὶ ποῦ δέν ἐνήστευσαν ἄς φᾶνε πρὸ πολλὰ
κι' ἐκεῖνοι ποῦ ἐνήστευσαν ἄς μένουν νηστικοί.
Κι' ἄς λέγῃ ὁ Προθυπουργὸς «Ἀνάστασις σ' ἐμᾶς,
καί 'στοῦ Τρικούπη τοὺς πιστοὺς Μεγάλῃ Ἐβδομάς.»

Ἀνάστασις, Ἀνάστασις, καί κελαδεῖ τ' ἀνδόνι
«Σαρακοστὴ γιά τὴν Ἑλᾶκαὶ Πάσχα στο Κορδόνι».
Τὰ πρόσωπά μας ἄς γελοῦν κι' ἄς φέγγουν λαμπρο-
[φῶσα],
ἄς τσουγκρισθοῦν ἀδελφικῶς τὰ κόκκινα ταῦγά,
καί ὅσοι δέν ἐμάλλωσαν ποτέ τῶν ἔως τώρα
ἀμέσως τὸ ζωνάρι τῶν ἄς λύσουν γιά κανγᾷ.

Ἀνάστασις, Ἀνάστασις, ἄς ὀπλισθῶμεν ὅλοι
καί ὁποῖος εἰς τὰ χέρια τοῦ δέν ἔπρασε πιστόλι
ἄς ρίξῃ ένα πρὸς τιμὴν τῆς ἱερᾶς ἡμέρας,
ἀρματωλὸς τὴν σήμερον καθένας ἄς φαγῇ,
κι' ἄς περασθῶμε ὅλοι μας ἐν στόματι μαχαίρας
σάν Ἑλλήνες ἀντάμνηδες καί σάν Χριστιανοί.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὁκέτος.

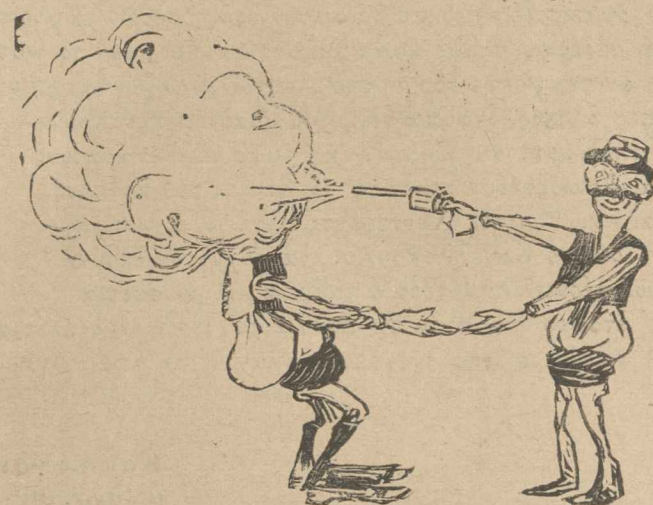
Φ.-Χριστὸς ἀνέστη, Περικλῆ...
Π.- Ἡμέρα τρισαγία.
Φ.-Τῆς Ἀναστάσεως χαρὰ κι' ἀνοιξέως μαγεία.
Π.- Ἀς φιληθοῦμε, Φασουλῆ...
Φ.- Ἀφοῦ τὸ θέλεις ἔλα.
Π.- ὦ φίλημα μαγευτικόν!...
Φ.- ὦ μόσχος καὶ κανέλα!
Π.- Ἀκόμη μιὰ...
Φ.- Καὶ ἄλλη μιὰ...
Π.- ὦ τρισαγία σχόλη!...
Φ.- Πάει κι' ὁ Μόλτκε...
Π.- Πέθανε καθὼς πεθαίνουν ὅλοι.
Φ.- Θεὸς ἰσχωρὲς 'τον, Περικλῆ... βαβαὶ σ'τὴν Γερ-
[μανίαν].
Π.- Ἀς ἔχῃ γαῖαν ἐλαφρὰν καὶ μνήμην αἰωνίαν.
Φ.- Τί ἄνθρωπος πολὺ γλωσσος!...
Π.- Ἀλήθεια τί κεφάλι!
Φ.- Τὴν δόξα, βρε, τὴν ἔφαγε κι' αὐτὸς μὲ τὸ κουτάλι.
Φ.- Ἐννέα γλώσσαις εἰζέυρε...
Π.- Ὁκτὼ, βρε μπουνταλᾶ,
καὶ ἕμως δὲν συνείθιζε νὰ ὁμιλῇ πολλὰ.
Φ.- Τί λὲς, μωρέ;... αὐτὸς ποτὲ δὲν ἔβγαζε μιὰ λέξη
καὶ ἦτον ἕνας ἄνθρωπος μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ,
ἐνῷ ἐσύ, βρε μασκαρᾶ, κι' ἐγὼ τὸ παληροῦδι
μόνο μὲ μιὰ σηκόνουμε τὸν μαχαλᾶ σ'τὸ πόδι.
Π.- Πού οἱ δικοί μας γίγαντες οἱ Μαραθωνομάχοι,
πού μὲ χρυσὰ λαμποκοπᾷ ὁ σφέρκος των κι' ἡ ράχη,
πού μὲς σ'τὰ σπῆττα φαίνονται οἱ πρῶτοι Στρατηλάτες
καὶ μᾶς ἀλλάζουν τὸν Χριστὸ μ' ἀδιάκοπες παρλάτες
περὶ πολέμων θαυμαστῶν καὶ ἄθλων ἀμυθήτων
καὶ ὅσο κόβ' ἡ γλῶσσα των δὲν κόβει τὸ σπαθί των;
Φ.- Καλὰ τὰ λὲς, βρε Περικλῆ... νὰ! στρατηγοὶ ἀλήθεια,
αὐτοὶ μοῦ φαίνονται σωστοὶ κι' ὁ Μόλτκε κολοκύθια.
Καὶ δὲν μοῦ λὲς ἀληθινὰ τί θέλεις νὰ σὲ κάνω
κι' ἂν ξέρῃς γλώσσαις ἑκατὸ καὶ κἄτι παραπάνω
καὶ στέκεσαι σὰν κούτσουρο καὶ διόλου δὲν μιλεῖς
κι' οὐδὲ τὴν ἀνθρωπότητα ποσὼς δὲν ὠφελεῖς;
Τί νὰ τῆς κάνῃς, Περικλῆ, τῆς γλώσσαις τῆς πολλὰς;
καλλίτερα νὰ ξέρῃς μιὰ κι' ἀδιάκοπα νὰ λὲς,
παρὰ νὰ ξέρῃς ἑκατὸ, διακόσας, πεντακόσας,
κι' αὐτὰ τὰ Κορακιστικά καὶ τῶν πουλιῶν τῆς
[γλώσσας],
καὶ νὰ μὴ λέγῃς οὔτε γρὺ καὶ ἄφρωνος νὰ χάσκῃς
καὶ τὰ καλὰ καὶ χρήσιμα ποτὲ νὰ μὴ διδάσκῃς.
Π.- Ἀλήθεια λὲς, βρε Φασουλῆ... ὁ Μόλτκε δὲν μ' ἀρέσει

κι' ὥς τώρα δὲν εἰμπόρεσε ὁ νοῦς μου νὰ χωρίσῃ
πῶς ἔτσι τὰ κατὰφερε, πῶς ἔγινε μεγάλος,
χωρὶς ποτὲ νὰ φλυαρῇ κι' αὐτὸς σὰν Παπαγάλος.
Φ.- Καὶ τάχατε τί ἔκαμε;... μιὰ τρύπα σ'τὸ νεφρὸ.
Π.- Ἔτσι κι' ἐγὼ, βρε Φασουλῆ, νομίζω καὶ ἡπαρ.
Φ.- Δὲν εἶχε ἀρειμάνιον κι' ἀγέρωχον τὸ ὕψος,
οὐδὲ σ'τὰ πεζοδρόμια δὲν ἔσπερνε τὸ ξίφος,
οὔτ' ἐκορδόνετο ποτὲ μὲ στρατηγοῦ ἄερα,
οὔτ' ἔκοβε τὰ λάχανα καὶ πράσσα πέρα πέρα,
οὐδὲ ἀγριοκύτταζε τὸν κόσμον μὲς σ'τὰ μάτια,
οὐδὲ τῆς ἀλογόμυγαις δὲν ἔκανε κομμάτια,
ἀλλὰ σκυφτός, βρε Περικλῆ, ἀμίλητος καὶ μόνος
πολέμους ἐσχεδίαζε τοῦ μέλλοντος αἰῶνος
μὲ τὴν στολή του πάντοτε καὶ ὄχι μὲ σουρτούκα,
κι' ἡ δόξα ἐστεφάνωνε τὴν ἄσπρη του περούκα,
χωρὶς ἐκεῖνος, Περικλῆ, καθόλου νὰ φουσκῶνῃ
καὶ δίχως τὸ μουστάκι του ψηλὰ νὰ τὸ σηκώνῃ.
Π.- Ἀν κι' ἦτον ἄνθρωπος μὲ νοῦ καὶ μ' ἀρετὴς μωρὸ
γιὰ μᾶς κορόιδο φαίνεται κι' αὐτὸς τῆς ρανταρίας.
Ἐγὼ ἐκεῖνον, Φασουλῆ, νομίζω Σακαράκα,
πού δίχως νὰ ἰδῇ ποτὲ πολέμου πατατράκα,
φουσκόνει καὶ τεντώνεται καὶ κόσμον σκυλοβρίζει
καὶ κάθε πεζοδρόμιον σ'τὸ πάτημά του τρίζει,
πού στρίβει τὸ μουστάκι του μὲ κόρδωμα μεγάλο,
κι' ἂν τὸν πατήσω, Φασουλῆ, καμμιὰ φορὰ σ'τὸν καλὸ
νὰ μὲ βαρῇ, νὰ μὲ κλωτσᾷ, νὰ σπάζῃ τὰ πλευρά μου
καὶ ἂν τοῦ πῶ «δὲν τῶθελα» νὰ χύνη τάντερά μου.
Ἔτσι τὸν θέλω, Φασουλῆ, τὸν κάθε Σακαράκα,
κι' ὄχι σκυφτό, ἀμίλητο καὶ ζαρωμένο βλάκα,
χωρὶς ἀγριοκύτταγμα, χωρὶς ξετσιποσιά,
κι' ὁ Μόλτκε δὲν θὰ ἔπιανε μαζί μας χαρτοσιά.
Φ.- Τέτοιοι χαζοὶ μὲς σ'τῶν Ρωμηῶν τὸν τόπον δὲν
[περνῶ]

μὲ ὅλην τὴν σοφίαν των, μὲ ὅλον των τὸν νοῦν.
Ἐδῶ σ'τὴν γῆν τοῦ Ἀρεῶς καὶ τῆς γερῆς παρλάτας
πού βγάξει Κοφοχέρηδες καὶ γαύρους Στρατηλάτας
πού κρύβονται σ'τῆς πέτραις τῆς μεγάλης ἱστορίας
καὶ τόσα ξεφυσήματα περνοῦν γιὰ μπαταρίας,
ἂν εἶσαι Μόλτκε, Περικλῆ, θὰ χάφτῃς μόνο μνήματα.
Π.- Ἀλήθεια πές μου, Φασουλῆ, σ'τῆς Ἐκκλησίας
[ἐπὶ τῆς]
Φ.- Ἐπῆγα...
Π.- Καὶ τί ἔκαμες;
Φ.- Μὲ βλέμμα δακρυσμένον
Τὰ γόνατά μου ἔκλινα εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον

Ἐχάσανε κι' οἱ δύο τὰ Πασχάλια των,
κι' ἀντὶ αὐτῶν τσουγκρίζουν τὰ κεφάλια των.

Χριστὸς ἀνέστη, χρόνια πολλὰ,
καὶ ὅτὸν ἄερα σκορποῦν μαλαὰ.

Ἀναστάσεως Ἡμέρα
καὶ κουμπούραις ὅτὸν ἄερα.

κι' ἐφώναζα «Ναζαρηνὲ ποῦ ἦλθες νὰ γλυτώσης
ἐμᾶς τὰ ἱναμόκορμα ἐξ εὐσπλαγχνίας τόσης
κι' ἐπῆγες νὰ παραδοθῇς διὰ τριάντα σκουδά,
συγχώρησε τὸν κόσμον σου κι' ἐμένα τὸν Ἰούδα.
Κι' ἂν 'στὸ σταυρό σου ἔρχεται ἡ καθεμιὰ κυρὰ
μὲ μούρη κατακόκκινη ἀπὸ τὰ λαδερά,
κι' ἂν θέλῃ κόρτε, τσίμπημα καὶ ἀρπαχτὸ φιλι,
καὶ ἂν ἡ Ἐκκλησία σου μυρίζῃ πατσουλι,
καὶ ἂν τὸ κάθε λαδικὸ κρυφοκουβένταις πιάνη
καὶ κόβει ράβ' ἡ γλῶσσα του καὶ τρέχει σὰν ροδάνι,
κι' ἂν σκόρδο μπόλικο βρωμοῦν τῶν εὐσεβῶν τὰ χνώτα,
μὴ στρέψῃς 'στοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ πρὸς ἐμὲ τὰ νῶτα,
κι' ἂν τὴν χολὴν σου οἱ σταυροὶ τῶν εὐλαβῶν ταραττοῦν,
ἄφες αὐτοῖς, Ναζαρηνέ, οὐκ οἶδασι τί πράττουν.
Ναί, Κύριε, συγχώρησε κι' ἐμᾶς τοὺς ἐπαράτους
καὶ ἄς αὐξάνουν πάντοτε τὰ δάνεια τοῦ κράτους,
καὶ πᾶς Ρωμῆος Χριστιανὸς ποτὲ νὰ μὴν πεινᾷ
κι' οὐδὲ ὁ Κανελλόπουλος νὰ συχνοταμπουνᾷ
πῶς πέρνει ὀλιγώτερα μπαξίσια καὶ ρουσφέτια
κι' ἔτσι νὰ παύσουν τὰ πολλὰ τοῦ Θεοδώρῃ σεκλέτια,
κι' ἐλεύθερα 'στὸ Κεντρικὸν καθεὶς νὰ μπαينوβαίνῃ

καὶ τὸ Κουβέρνο κι' ἡ πατρίς Κορδόνι νὰ πηγαίνῃ.
Εἰσάκουσον, Ναζαρηνέ, κι' ἐμὲ τὸν ἀλιτῆριον,
κι' ἄς πάρῃ δρόμο δυνατό τὸ Κατηγορητήριον,
καὶ ἄς σταυρώσωμεν κι' ἐμεῖς διὰ τοῦ Δεληγιάννου
τὸν λαοπλάνον τὸν γνωστὸν, ποῦ τὸν Μεσσία κανε
κι' ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ὁ Κάτων ὁ γενναῖος,
νὰ φέρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ὡς Σίμων Κυρηναῖος.
Τοιαῦτα εἶπα, Περικλῆ, δοξάσας τὸν Θεόν,
καὶ λωποδύτης εὐσεβὲς εἰσῆλθε 'στὸν Ναόν,
κι' ἐνῶ κρυφομουρμούριζαν τῶν λαδικῶν αἱ σπείραι
μιᾶς σεμνῆς Μαγδαληνῆς τὸ πορτοφόλι 'πῆρε,
κι' ἀμέσως λάσπη τόκοφε, βρὲ Περικλῆ, δρομαῖος,
ἐν' ἀγοράσῃ δι' αὐτοῦ ἀγρόν τοῦ Κεραμῆως.

Π.-Χριστὸς ἀνέστη, Φασουλῆ...

Φ.-

Ἄς εἶναι, Περικλῆ, καὶ πᾶσα ἐχθροπάθεια εἰς κόρακας ἐρρέτω.

Π.-'Στὴν ἀγκαλιά μου πέταξε, ψυχὴ μου, πέρικλά μου.

Φ.-Δὸς μου λοιπὸν τὰ σάλια σου καὶ δέξου τὰ δικά μου.
Χριστὸς ἀνέστη...

Π.-

'Στὸ σφαχτὸ πηγαίνω νὰ τὸ στρώσω
κι' ἡμέρα ποῦναι σήμερα δὲν θὰ σὲ μπαγλαρώσω.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Γιάννης Ἀηδονόπουλος, ὁ ράπτης ὁ μεγάλος,
ὅπου μ' αὐτὸν 'στὴν ραπτικὴν δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
ποῦ κι' ἓνας ξένος συγγραφεὺς ἀκόμη τὸν συγκρίνει
μαζὶ μὲ τὸν Δυσσοτοᾶ, τὸν φραγκορράπτην Γάλλον,
κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῆς πάτερ ἡμῶν σὲ βγάζει φιγουρίνι
κι' ἔτσι 'στὸν κόσμον φαίνεται μὲ κόρδωμα μεγάλον,
αὐτὸς ὁ Ἀηδονόπουλος, ἡ δόξα τῶν ραπτῶν,
πάσης στιλπνῆς κομψότητος καὶ χάριτος ἐστία,
ποῦ κάνει καὶ τὸν κοιλαρὴν τὰ μάλιστα λεπτὸν
κι' ἐνῶ τὸ ρούχο σου μετροῦ σου λέγει καὶ ἀστειᾶ,
νέα κασμίρια ἔφερε καὶ πάλιν τοῦ συρμοῦ,
ποῦ ἄλλο εἶναι νὰ τὰ 'δῇς καὶ ἄλλο νὰ τὰκούσης,
κι' ἐμπρὸς 'στὸν Ἀηδονόπουλον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ,
ὁ κάθε κομψούμενος ἀστὸς τῆς πρωτευούσης.

Ἐκεῖνο τὸ κατὰστημα Βασίλη τοῦ Κασδόνῃ,
ὅπου 'στὸ σπῆτι βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβώνει
καὶ μὲ στολίδι χίλια δυὸ φεγγεβολεῖ γεμάτο.
Θαῦμα ιδέσθαι ἀληθῶς!... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι!...
μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο αἱ Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελασθῇς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἐξω καὶ περάσης
ἀμέσως μέσα θὰ 'βρεθῇς καὶ κᾶτι θ' ἀγοράσης,
κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης
τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πράγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιὰτ' εἶναι κρίμα κι' ἄδικο
ἀπ' ἐξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελάδικο.

Κυρίαι ποῦ τρελλαίνεσθε μὲ τὴν σοφὴν Εὐρώπην,
ἀμέσως 'στὴν Φιλόκαλον γραφῆτε Πηνελόπην,
τὸ μηνιαῖον Σύγγραμμα τὸ Περιδικόν,
τὸ κάλλιστον 'στὸ εἶδός του καὶ δὴ μοναδικόν.
Εἰς τοῦτο δὲ θὰ εὑρετε πολλὰς πληροφορίες
καὶ πάντα ἐκλεκτὸν συρμὸν κομψῆς κοκεταρίας,
κι' ἀπὸ τὸ ἓνα τὸ πρῶτ' ἕως 'στὸ ἄλλο βράδυ
τὴν μόδαν τὴν Παρισινὴν θὰ 'δῇτε καὶ θὰ μάθετε...
τὸ Σύγγραμμα ἐκδίδεται ὑπὸ Ἀλεξιάδῃ,
ποῦ 'στὴν πλατεῖαν τὴν γνωστὴν τοῦ Λουδοβίκου κάθεται.

Τοῦ Μιχαὴλ Κατσιμπαλῆ Πιλοπωλεῖον κι' ἄλλο
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν, ἀπ' ὅλα πρὸ μεγάλο.
Τί λούσο καὶ τί ὠμορφιά... μὰ εἶναι μία τρέλλα!
τί μπασιτονάκια λυγρὰ, τί κόμ' ἰλ φὸ καπέλα.
Λοιπὸν εἰς τοῦ Κατσιμπαλῆ ἐμπρός, μικροὶ μεγάλοι,
κι' ἄς εἶναι τὰ καπέλα του σὲ καθεὺς κεφάλι.

Ὁ Μάης ὁ Εὐάγγελος μὲ γνῶσι καὶ μὲ νοῦ,
ζαχαροπλάστης ἀριστὸς καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
καρνεὶ λαμπρὰ γλυκύσματα πρὸς γοῆσιν τοῦ κοινοῦ
'στὸ Ζαχαροπλαστεῖόν του, τὴν προσφιλεῖ Παιλάδα,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀπέναντι κειμένην
κι' ἀπὸ τοὺς λάτρεις τῶν γλυκῶν πολὺ εὐνοούμενην.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν ὅς ἐκάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέστη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδῆ, — δὲν 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Λημεῖον, μὲ μὰ μανδρά, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦτ' ἄλλοτε μαμμὴ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΡ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ.

ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΑΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ